

Λίμπα

Πέμπτη, 2 Αυγούστου 2012

12:47 μμ

35

Λίμπα

Λακος

[ελεειαζ].

Λίμπα (η) [λιμπών] (λαϊκ.) δεξαμενή ή λάκκος όπου καταλήγει υγρό (λ.χ. το λάδι σε ελαιοτριβείο): συνήθ. στη φρ. **τα κάνω λίμπα** (i) μουσκεύω εντελώς (έναν χώρο), τον γεμίζω νερά: *κάθε φορά που πλένεται τα κάνει λίμπα!* (ii) διαλύω τα πάντα (σε έναν χώρο), τα κάνω άνω-κάτω: *μπήκε μεθυσμένος στο μαγαζί και τα έκανε λίμπα.*

[ΕΤΥΜ. Αντιδάν. < διαλεκτ. ιταλ. limba «λεκάνη, κοιλότητα εδάφους» < μτγν. λατ. limbus (σπάν. limbus) < ελλην. λέμβος «μικρό και ελαφρύ σκάφος» πβ. αλβ. limbë, διαλεκτ. ελλην. λιμπί «πέτρινο δοχείο ελαιοτριβείου, όπου καταλήγει το λάδι». Η φρ. **τα κάνω λίμπα** από αρχική σημ. «γεμίζω με λάδια», συνεπώς «λερώνω - προκαλώ αναστάτωση»].

μπαμπινιώτης > μπαπεσια

μπαμπέσης (ο) [μπαμπέσηδες]. **μπαμπέσα** (η) [χωρ. γεν. πληθ.] πανούργος και δόλιος άνθρωπος, που δεν έχει μπέσα. που δεν μπορείς να του έχεις εμπιστοσύνη ΣΥΝ. απατεώνας, κατεργάρης, μασκαράς, μπαγαπόντης. — **μπαμπέσικος**, -η, -ο. **μπαμπέσικα** επίρρ.

το **limba** δεν υπάρχει libare < Ελλ. λειβειν = σπενδειν, εκχύειν, βρέχειν συνηθως στάγδην,

Τα λουπα ταιριαζουν με το λαδι.

Αντι για λεμβο ο κ. Μπαμπ. να παρει караβι να φύγει.

196

λίμβος «λιχούδης», **λαίμαργος**, **λιμβεύω** «λαιμάργως επιθυμώ, «λιχουδεύω»», **λιμβείδ**, ή «ή λιχουδιά», **λαιμαργία**: *ένταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ λ. ὀλιβρός* «ὀλισθηρός, λεῖος», συγγ. τοῖς: ἀρχ. γερμ. slīfan = ὀλισθαίνειν (νεο-γερμ. schleifen = σῦρειν, ἀκονίζειν), μsn. ἰβλ. slēmun = λεῖος (*slib-no-) ρ. *(s)leib-.

Συγγενικές φράσεις

Τα κανω:

Ανω-κατω

Γης Μαδιαμ

Γυαλια-καρφια

Μαλλια-κουβάρια

Μαντάρα

Εγινε

Της μουρλής

Της τρελης

Της κακομοιρας

Το σώσε

Το αναστα ο Κύριος ή ο θεός

Το «ελα να δεις»

Χαμός

Μύλος^{2002.56}